

בתי המשפט

עא002808/05

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 28/10/2007

בפני: כב' השופט דוד רוזן

החלטה

העותר הינו אסיר בטחוני השפוט למאסר עולם.

העותר שוהה בבית סוהר בישראל החל מחודש נובמבר 1993.

העותר חולה במחלת אי-ספיקת כליות סופנית, מטופל בהמודיאליזה, מזה חמש שנים.

אין מחלוקת, כי השתלת כליות הינה הטיפול הרפואי המועדף שראוי וניתן ליתן לעותר.

משנמצא "תורם חי", בדמות אחיין, עותר האסיר להשתלה המבוקשת.

המכשול היחיד הניצב בפני ביצוע ההשתלה הינו - מימון ההשתלה. מדובר בטיפול

רפואי שעלותו נמדד בעשרות אלפי דולרים, סכום כסף עתק, שאין בכוחו של העותר

לשלם.

העותר הינו תושב שטחים. ברם, משהינו נמצא ברשות המדינה - מחוייבת זו ליתן לו

טיפול רפואי כמו זה הניתן לאזרחי המדינה באמצעות הרפואה הציבורית.

בן-אדם - גם אם הוא לא "בן-אדם" - הוא בן אדם, הוא בן-אדם.

העותר זכאי לקבל טפול רפואי מיטבי שבכוחו של שב"ס ליתן לו גם אם עלות הטיפול

הרפואי הינה גבוהה.

חשוב לזכור, מדובר בעותר ששפוט למאסר עולם. שחרורו אינו צפוי - המדינה אינה

שוקלת שחרורו בשל מצבו הרפואי או בשל סיבה כלשהי אחרת - עיכוב בביצוע ההשתלה

עלול לקצר תוחלת חייו, על פי כל מבחן רפואי שהוא. הטיפול הרפואי הניתן לו על ידי

בתי המשפט

עעא002808/05

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 28/10/2007

בפני: כב' השופט דוד רוזן

שב"ס – הינו טפול רפואי ראוי. ברם, ללא השתלה – תוחלת חייו של העותר קצרה מתוחלת החיים הצפויה לו באם יזכה ותושלל כליה בגופו (שלא לדבר על איכות החיים). לאמור, דחיית העתירה משמעותה – קיצור חייו של העותר.

התובע המלומד גרס, שבכוחה של הרשות הפלשתינאית להשתתף במימון ההשתלה. אפשרות זו הינה טובה. הצרה, שהרשות הפלשתינאית אינה רואה עין בעין עמנו, ערכיה אינם ערכנו, והמה לא מוכנים, מן הסתם, להשקיע כספים להצלת חיי בן-אדם, גם שמדובר בבנם יקירם.

במצב דברים זה, ראוי לפעול לאו דווקא על פי הפרשנות הצרה של הפקודות. החברה הישראלית ומדינת ישראל מבקשים לעשות ולפעול על פי ערכים הומניים אנושיים ואלה במחובר לשורת החוק והצדק מובילים אותי להורות כי ההשתלה תבוצע במימון שב"ס.

אין בהחלטתי זו, כמובן, למנוע משב"ס לתבוע השתתפות במימון ההשתלה לאחר ביצועה, מכל גורם מתאים שימצא.

ניתנה היום ט"ז בחשוון, תשס"ח (28 באוקטובר 2007) במעמד הצדדים